

SILAS

Ik ga voor in de zaal zitten, heel even verblind door de flits van een camera. Ik schuif heen en weer op mijn stoel, het schrapende geluid werkt me op de zenuwen. Nog een flits. En dan nog eentje. Daarna raak ik de tel kwijt. Mijn nek wordt vochtig van het zweet en ik moet mijn best doen om rustig en regelmatig adem te blijven halen.

Wat een kutzooi.

Ik wil hier helemaal niet zijn. Ik doe juist aan football omdat ik dan niet hoeft na te denken of te praten. Doorgaans probeer ik zoveel mogelijk met mijn lijf duidelijk te maken wat ik bedoel.

Football. Vechten. Neuken. Hoe ik dat moet doen weet ik wel, maar dit? Geen idee.

De coach is eindelijk gaan zitten en ik voel dat de spanning in mijn rug wat afzakt nu hij de pers toespreekt. Hij zit in het midden, tussen mij, Carson McClain, Jake Carter en Mateo Torres, de leiders van het team. Na de gebruikelijke beleefdheden vertelt de coach over het aanstaande trainingskamp dat ons moet voorbereiden op het nieuwe seizoen. Ik bekijk ons groepje. Ze zien er, in tegenstelling tot mij, allemaal kalm uit. McClain is een godvergeten koorknaap, die leeft gewoon voor dit soort shit. Torres kletst zich altijd overal uit (en sommige meiden zelfs uit hun kleren) en Carter lult sowieso altijd uit zijn nek. En ik? Mijn handen trillen onder de tafel, als bij een junk die zit te springen om een shotje.

Het is dat de coach zo streng is en ogen in zijn achterhoofd heeft, want anders had ik voordat dit hele mediacircus begon een blowtje gepakt om te kalmeren. Maar dat had hij geheid gemerkt en sinds de arrestatie van Levi probeer ik toch al te

minderen. De coach is net zo'n sadistische leraar die zijn klas terroriseert met onverwachte overhoringen, alleen zijn het bij hem drugstests.

'We hebben een jong team. McClain en Moore kunnen allebei nog twee jaar spelen,' zegt de coach, en dat brengt me meteen terug naar het hier en nu. 'Torres kan nog drie jaar mee. Het is weliswaar Carters laatste jaar bij ons, maar er staat een gedegen groep *linemen* klaar als vervanging. We hebben een stevige basis gelegd en veel mensen zullen versteld staan van wat we dit seizoen hebben weten op te bouwen.'

De coach geeft aan dat het tijd is voor vragen en hoewel ik weet wat ik kan verwachten, gaat mijn hele lijf toch op slot bij de eerste vraag. 'Coach Cole, het afgelopen jaar is voor uw team niet gemakkelijk geweest, zeker niet door de arrestatie van Levi Abrams, uw belangrijkste quarterback. Desondanks hebt u een paar indrukwekkende overwinningen geboekt, maar in de tweede helft van het seizoen ging het bergafwaarts. Hoe is het team er momenteel mentaal aan toe?'

'In het afgelopen seizoen hebben we veel moeten improviseren en het nodige bij moeten leren, en helaas deden we dat vooral tijdens de wedstrijden. Toch ben ik trots op het seizoen dat de mannen hebben neergezet.' Zijn uitdrukking verhardt en ik ben blij dat ik niet de enige ben die kwaad kijkt. Het liefste wil ik nu het flesje water pakken dat voor me staat en dat de verslaggever naar zijn kop smijten. 'Ik zou dan ook niet willen zeggen dat het bergafwaarts ging. Tijdens de tweede helft van het seizoen werden er zeker zwaardere eisen aan ons gesteld en waren onze tegenstanders sterker. Maar het team bleef een eenheid, bij winst én verlies. Ze bleven altijd tot de allerlaatste seconde vechten en ik weet zeker dat ze alles hebben gegeven. En ik kan u helaas niet zeggen wat er nu in hun hoofden omgaat, maar het kan maar beter iets met football te maken hebben.'

Er wordt overal in de zaal gelachen en dezelfde journalist zegt: 'Carson McClain, wil jij daar nog iets over zeggen?'

McClain leunt voorover naar de microfoon en zegt uiterst ontspannen: ‘Het team heeft een duidelijk doel voor ogen. We hebben de hele zomer hard gewerkt en we zijn allemaal klaar voor de training. Ik denk dat we dit jaar zeker indruk gaan maken met onze prestaties op het veld, en niet met wat daarbuiten gebeurt.’

Een andere verslaggever bemoeit zich ermee. ‘Silas Moore, je kent Levi Abrams goed. Jullie speelden hier al samen tijdens jullie eerste jaar. Hoe is het om zonder hem op het veld te staan?’

Beter. Erger. Klote. Weet ik het.

Ik kan niet over Levi praten. Dat trekt mijn kop niet. Hij had alles – hij kwam uit een goed nest, had geld en een beurs en talent en hersens – en hij heeft het compleet verpest. Ik heb nog niet eens de helft van al die dingen, het is van de gekke dat ik hier zit. Als hij het niet eens redt zonder alles te verkloten, wat voor kansen heb ik dan?

Ik trek met een trillende hand de microfoon naar me toe en bal mijn vuist. ‘McClain is een goede quarterback.’ De hele zaal valt stil en de journalist kijkt me verwachtingsvol aan. Ik beseft dat ze willen dat ik meer zeg. Shit. ‘Hij is gedreven en heeft een duidelijk doel voor ogen. Door hem werkt de rest van het team ook harder.’

Daar laat ik het bij, want ik ga het niet over Levi hebben. Het gesprek gaat verder en het voelt alsof er een zware steen van mijn borstkas wordt getild. Ik heb geen plankenkoorts of zo, het is meer dat... ik hier niet thuis hoor. Op momenten als dit voelt het alsof ze me onder een microscoop leggen, en als iemand de moeite zou nemen om eens goed te kijken, zouden ze zien dat ik helemaal niet zo ben als de andere jongens. En dan kan ik het schudden.

Een andere verslaggever vraagt me of ik denk dat onze aanvallers na het afgelopen ‘tumultueuze’ jaar (‘tumultueuze’, hoe krijg je het uit je bek?) een eenheid vormen.

‘Ja, ik denk het wel.’

Weer wachten ze op meer, maar deze keer kunnen ze kijken wat ze willen, ik zeg niks. Als ze iemand willen die maar blijft lullen, dan moeten ze Torres iets vragen. De journalist dringt aan: ‘Hoe is dat jullie gelukt?’

‘Hard werken,’ zeg ik.

Daarna stellen ze me nog maar één vraag en na mijn korte antwoord gaan ze verder met de coach en de andere spelers. Eindelijk kan ik me een beetje ontspannen. Ik wil maar één ding: naar huis en dit weekend stoom afblazen, want maandag begint het trainingskamp als voorbereiding op het nieuwe seizoen.

Na de persconferentie loop ik naar Torres toe, die na het vertrek van Levi de huur van zijn kamer heeft overgenomen.

‘Vind je het oké als er vanavond een paar lui langskomen?’ vraag ik. ‘Ik wil Brookes appen, dan kan hij het de anderen laten weten.’

‘Moet je dat nog vragen? “Feest” was mijn eerste woordje, man.’

‘Is dat wel verstandig?’ McClain komt naast ons lopen.

Torres kermt. ‘Man, gun ons ook eens wat. We hebben niet allemaal een dochter van een coach die op ons zit te wachten.’

McClain geeft Torres een harde stomp tegen zijn schouder en ik kijk even om, want ik wil er zeker van zijn dat de coach het niet heeft gehoord. Gelukkig niet. Hij staat nog met een paar journalisten te praten. Ik kijk weer voor me. Torres houdt zijn arm vast alsof hij de pijn wil wegwrijven.

‘Verdomme, quarterback, ik mag toch wel iets over haar zeggen? Anders heb ik al die ranzige grappen voor niks bedacht.’

Torres maakt een geintje. Dat weten we allemaal, maar McClain wil niet dat we grappen maken over Dallas. Hij is altijd erg relaxed, behalve als het om haar gaat. Misschien komt dat wel omdat hij wekenlang de verhalen van Levi heeft moeten aanhoren, die op de middelbare school verkering met haar had (en ja, ik deed net zo hard mee). Of misschien komt het door

al dat geroddel van vorig jaar, waardoor het bijna misging tussen die twee. Hoe dan ook, als het om haar gaat, is hij keihard. Nog harder dan op het veld.

En dat is al heel erg hard.

‘Heb je geen ranzige grappen over de vriendin van Carter?’ vraag ik.

Torres lacht minachtend. ‘Wij doen langer met het vreten in onze koelkast dan dat Carter met een vriendin doet. Daar ga ik mijn talent niet aan verspillen.’

Carters antwoord is een grom, meer niet.

‘En jij...’ Torres wendt zich tot mij. ‘Ik weet niet eens of jij de derde lettergreep van het woord “relatie” kunt uitspreken zonder een beroerte te krijgen.’

Ik rol met mijn ogen en brengt het gesprek terug op belangrijker zaken. ‘Ik ga me vanavond helemaal klem zuipen. Het maakt me niet uit of ik dat thuis of in de kroeg doe, maar aangezien die arme Torres hier officieel nog niet mag drinken ben ik bereid om het thuis te doen.’

‘Je hebt het echt goed voor met de mensheid.’ Carson zucht en voegt eraan toe: ‘Maak het niet te gek. We hebben al die journalisten net verteld dat we ons honderd procent gaan inzetten. Laat het niet uit de hand lopen.’

Hij kijkt eerst Torres aan en dan mij.

Hij moet niet denken dat hij me zo’n schuldgevoel kan aanpraten dat ik opeens braaf word. Ik doe niet aan schuldgevoel. Ik doe mijn eigen zin. Het leven is al kort en klote genoeg.

‘O, reken er maar op dat het wel uit de hand loopt, McClain. Zeker weten. Als je wilt dat er niks gebeurt, kun je maar beter langskomen.’

Torres grinnikt. ‘Ja, en breng die chi-’

Carson stompt hem net hard genoeg in zijn buik om hem te laten ophouden.

Hij hapt een paar keer overdreven naar adem en zegt: ‘Breng chips mee, man, dat wou ik zeggen. Chips.’

We komen in de loop van de middag thuis en het feest is al in volle gang. Blijkbaar ben ik niet de enige die ontspanning nodig heeft. Er staat een waterglijbaan in de voortuin en er lopen meiden in bikini rond. Een paar lui gooien met een frisbee. Ik loop naar binnen om een biertje te pakken en het ongemakkelijke gevoel van me af te schudden dat na die persconferentie nog altijd aan me knaagt.

Ik blijf maar wachten totdat het verdwijnt, dat gevoel dat er iets ergs gaat gebeuren, maar ik zit hier al drie jaar en het is er nog steeds.

Ik pak een biertje uit de koelkast en voel me meteen beter nu ik de koude hals van dat flesje tussen mijn vingers voel. Toen mijn broer me mijn eerste biertje gaf, was ik tien, misschien elf. Dit is mijn leven. Dit is wat ik ken. Tegenwoordig doe ik mijn best om dat allemaal te onderdrukken, om de Silas Moore te zijn naar wie de mensen opkijken en voor wie ze respect hebben en van wie ze van alles verwachten. De Silas Moore die ertoe doet.

Het lukt me blijkbaar niet erg goed, want Brookes, mijn huisgenoot, komt naast me staan en vraagt, terwijl hij met zijn donkere arm naar een biertje reikt: 'Gaat het?'

Er ontgaat die lul ook niks. Ik snap niet dat hij na een blik al ziet dat me van alles dwarszit. Dat vind ik helemaal niet prettig.

Ik heb zo mijn redenen om te doen alsof ik o zo relaxed en gemakkelijk ben. Als je net doet of de wereld je geen reet kan schelen, vragen mensen ook niet of het wel gaat. Dan vragen ze helemaal niks.

'Ja hoor,' antwoord ik. Ik klem het flesje onder de rand van het aanrecht om de kroonkurk eraf te wippen. Ik neem een flinke slok, tik met mijn flesje tegen dat van hem en loop de keuken uit voordat hij de psychiater kan gaan uithangen.

Mijn telefoon zoemt vanwege een appje, het derde binnen een uur, en ik weet het bijna te negeren. Ik weet al wie het is. Daarom lukt het me zo slecht om kalm te blijven, daarom komt mijn oude ik naar boven.

Ik denk dat ik door al dat mediagedoe van vanmorgen weer op haar radar ben verschenen. Misschien heeft ze iets online of op de lokale zender gezien, want een uur of twee na de persconferentie kwamen de eerste appjes binnen.

Misschien krijgen alle moeders die hun kinderen in de steek laten een Google Alert over hun zonen. Of misschien heeft die van mij gewoon een griezelig zesde zintuig dat haar vertelt wanneer ik haar aandacht waard ben.

Ze heeft me voor het laatst gebeld tijdens mijn examenjaar op de middelbare school, toen ik werd gescout voor verschillende footballteams. Mijn toenmalige coach wist te voorkomen dat ze zich ermee bemoeide. Ze was al uit mijn leven verdwenen voordat hij me leerde kennen, dus hij kon haar met gemak uit de buurt houden. En aangezien ik dat jaar vooral doorbracht in de logeerkamers van vrienden of coaches was het niet zo dat ze me thuis wel tegenkwam.

Nu ligt het heel anders. Hier kan niemand tussenbeide komen, want niemand weet ervan. Rusk is een particuliere opleiding. Duur, voor studenten uit een goed nest die allemaal aannemen dat iedereen dezelfde achtergrond heeft als zij. Ik heb nooit de moeite genomen om hun te vertellen dat dat niet zo is.

Ik loop naar de veranda aan de voorkant van het huis, waar ik het feest goed kan zien, en haal mijn telefoon uit mijn zak om te zien wat ze nu weer van me wil.

Alleen is dit appje niet van mijn moeder.

Het is van Levi.

Kut.

Nog iemand die ik echt niet hoeft te zien. Iemand die niet eens een telefoon zou mogen hebben omdat hij nu in de cel hoort te zitten.

Ik leun tegen de reling van onze doorgezakte, afbladderende veranda en lees het appje.

Ik ben vrij lul. Ga mee zuipen.

Hij is vrij? Ik tel de maanden af. Hij werd afgelopen herfst betrapt bij het dealen van onder andere wiet, maar hij is hoogstens een halfjaar geleden veroordeeld.

Jezus, een halfjaar?

Als ik het was geweest had ik minstens een paar jaar kunnen rotten, maar goed, ik ben dan ook in een stacaravan opgegroeid. Levi woonde als kind in een huis met badkamers groter dan mijn oude woonkamer.

Als je zo'n jeugd hebt als ik hoeft niemand je te vertellen dat de wereld niet eerlijk is. Daar kom je zelf snel genoeg achter.

Een lijf drukt zich naast me tegen de reling, slank en klein, en ik kijk Stella Santos aan. Ze zegt: 'Je staat nog meer te somberen dan anders.'

Ik kijk om me heen, want ik had verwacht dat haar beste vriendin Dallas er wel bij zou zijn. Net een Siamese tweeling, dat stel. Maar ze is alleen, en dat betekent of dat Dallas en Carson er nog niet zijn of dat de dochter van de coach heeft besloten dat ze niet met me wil praten en dus uit de buurt blijft.

Waarschijnlijk het laatste.

Ik denk dat je niet snel beste vrienden wordt met een meid die je eerder vanwege een weddenschap het bed in probeerde te praten.

'Daar houden meisjes toch van?'

Ze schudt haar korte zwarte haar uit haar ogen en neemt een slok uit een rood bekertje. Haar lippen zijn in bijna dezelfde kleur gestift en ze tuit die even voordat ze antwoord geeft. 'Ligt aan de situatie. Er loopt een dunne grens tussen somberen en gestoord gedrag en jij kunt daar elk moment overheen gaan.'

Ze besluit die belediging met een sluw lachje en ik prop mijn telefoon terug in mijn zak. Ze mag me afleiden van mijn moeder, mijn voormalige beste vriend en al dat andere gezeik. Vorig jaar heeft ze tijdens een feestje op dezelfde manier naar me gelachen en ik geloof niet dat ik daarna nog veel heb gesom-

berd. Oké, ik kan me er niet veel van herinneren, alleen nog dat ze erg enthousiast was en wist wat ze wilde, en dat zijn twee dingen waar ik geen nee tegen zeg. Meestal voel ik er niks voor om het nog een keer met een losse scharrel te doen, maar Stella is anders. Ze zal er niet meer van maken. Helemaal zeker weten doe ik dat niet, want we hebben het er niet over gehad, maar ik heb het gevoel dat we hetzelfde zijn, dat we allebei een ander leven kennen dan de meesten hier.

Ik laat mijn blik over haar heen gaan en knik naar de waterglijbaan in de voortuin. ‘Waar is je bikini?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Kom op zeg, ik wil nog iets aan de verbeelding overlaten. Zo wanhopig ben ik ook weer niet.’

Ik lach spottend. ‘Verbeelding? Ik kan het me nog wel herinneren, hoor.’

Ze geeft me een duw. Dat probeert ze tenminste en ik schiet in de lach. Die meid is zo klein dat ze geen schijn van kans heeft.

Ze kijkt me boos aan, maar haar mond krult bij de hoeken om.

Ik knik naar haar T-shirt en korte broek en zeg: ‘Je hebt daar toch wel een bikini onder aan, hè?’

Ze kijkt alsof ze me weer een duw wil geven, maar dat doet ze niet. In plaats daarvan maakt ze een minachtend geluidje en zegt: ‘Ja, dat heb ik. Maar ik ben maar een klein beetje wanhopig. Echt een ietsepietsie.’

‘Je snapt toch wel dat je minstens de helft van de jongens hier kunt krijgen zonder dat je er moeite voor hoeft te doen?’

‘Maar moeite doen is juist het leukste!’ Ze zegt het met een glimlach, maar volgens mij meent ze het echt. Als je een zwaar leven hebt, verlang je de hele tijd naar wat meer mazzel, maar als je dat eindelijk krijgt, voelt het nooit goed. Je bent er zo aan gewend dat je moet knokken en vechten voor wat je wilt dat de wereld nogal dof voelt als dat niet meer hoeft.

Zo voelt het in elk geval doorgaans voor mij.

Ik vraag: ‘Waarom hou je die teammanager dan zo aan het lijntje?’

Haar boze blik is niet langer speels, maar hard en er zit iets in wat ik niet kan thuisbrengen. ‘Ik hou Ryan niet aan het lijntje. We zijn gewoon vrienden.’

‘Ja, vast.’

‘Doe niet zo achterlijk. Alsof jij weet hoe relaties werken.’

Dat is al de tweede keer vandaag dat iemand me erop wijst dat ik daar niks van weet. Het is dat ze gelijk hebben, anders had ik me vast beledigd gevoeld.

‘Ik herken fuckbuddy’s als ik ze zie.’

‘Zo zit het niet.’ Ze zwijgt even en vervolgt dan op zachtere toon: ‘Dat zijn we niet.’

‘Nog niet.’

‘Ik ga jou iets aandoen. Ik ga mijn handen rond je keel klemmen en zeg later wel dat ik niet kon loslaten omdat ik door een acute aanval van tetanus werd getroffen.’

‘Ik wist niet dat jij wurgseks prefereerde, Santos.’

Ze kaatst terug: ‘Ik wist niet dat jij woorden als “prefereerde” kende.’

Ik draai me lachend om en leun met mijn rug tegen de reling. Met een langzaam glimlachje zeg ik: ‘Over seks gesproken... daar is je vriendje.’

Er komt een groepje door de voordeur naar buiten en Ryan Blake, de teammanager en ‘gewone’ vriend van Stella, is er ook bij.

Stella zegt: ‘Hij is niet mijn...’ maar dan valt ze stil en er verschijnt een bloes op haar wangen nu Ryan naast haar gaat staan en met zijn schouder tegen die van haar duwt. McClain staat achter hem, met een arm rond Dallas’ schouder geslagen. Haar blik schiet heen en weer tussen Stella en mij. Ik lach zo charmant mogelijk naar haar en ze knijpt bij wijze van antwoord haar ogen tot spleetjes.

‘Je bent er,’ zeg ik tegen McClain.

Hij loopt naar me toe. ‘Ja nou, iemand moet die kleuters hier in de gaten houden.’

Torres rent langs en trekt zijn shirt uit. ‘Hou dit maar in de gaten, McClain!’ roept hij. Hij duikt achter een meisje met bruin haar en goede rondingen aan de waterglijbaan op en ze eindigen samen nat en verstrengeld aan het andere uiteinde.

Ze wekken geen van beiden de indruk dat ze daarmee zitten.

Dallas kijkt op haar horloge en zegt: ‘Het gaat de goede kant op met Torres. Hij heeft pas na een kwartier zijn shirt uitgetrokken. Dat is ongetwijfeld een nieuw record.’

Hij hoort ons vast lachen, want hij laat het meisje met het bruine haar los en roept: ‘Moore, kom eens hier!’

Ik blijf staan en Stella geeft me een por. ‘Toe dan, je bent toch niet doof?’

‘Je wilt me gewoon zonder kleren zien, hè?’

‘Ik heb alles al gezien, net als heel veel andere meiden hier. Misschien moet je T-shirts laten maken.’

Ik schud mijn hoofd en loop naar het trapje. ‘Kom maar mee, jongens. Torres heeft vast zin in een potje...’

Ik kan mijn zin niet eens afmaken, want Torres brult al uit volle borst: ‘Glijmiddel!’

‘Wat is dat nou weer?’ wil McClain weten.

De rest van het groepje loopt met enige tegenzin met me mee. We gaan samen met de anderen om Torres heen staan en luisteren naar zijn uitleg van het spel. Het komt erop neer dat je over de waterglijbaan naar het andere einde schuift, zodat je helemaal nat wordt en onder de zeep komt te zitten, en dat je daar dan een bekertje bier leegdrinkt en het bekertje vervolgens met je vinger wegschiet. Als het keurig op zijn kop neerkomt (en zo simpel is dat niet als je helemaal ingezeept of stomdronken bent) is de volgende van je team aan de beurt.

Als door een wonder weet Torres ons groepje (plus nog een man of twintig) over te halen om mee te doen. Ik kijk geamuseerd naar Stella, die zich tot op haar badkleding uitkleedt, en

mijn blik kruist even die van Ryan, die ook naar haar kijkt. Ik schud mijn hoofd en trek mijn shirt uit. Ik heb geen zwembroek aan, maar mijn korte sportbroek kan er ook mee door.

Torres verdeelt ons in teams en krijgt weer een stomp van McClain als hij iets te lang naar Dallas in bikini blijft kijken.

Tegen de tijd dat het spel begint, staat iedereen te juichen en ik zie zo veel bier en tietten dat ik mijn kuthumeur al snel vergeet. Ik sta te wachten totdat het aangeschoten meisje voor me haar bekertje heeft weggeschoten en ik een poging kan wagen. Tussen haar zevende en achtste poging begin ik mijn geduld te verliezen en ik kijk om me heen. En dan zie ik dat er een brakke oude sedan naast het trottoir stopt.

Het meisje achter het stuur stapt uit, maar ik kan haar gezicht niet zien. Ze is gebruint en heeft lichtblond haar tot op haar rug en achter me zegt een gast die ik niet ken: 'Lekker wijf.'

Ik sta zo ingespannen naar haar te kijken dat het me volledig ontgaat dat het aangeschoten meisje eindelijk dat bekertje op zijn kop weet te schieten.

De vrouw loopt achter de auto langs en zet haar donkere zonnebril af. De jongen achter me port me in mijn rug om aan te geven dat ik aan de beurt ben, maar ik blijf maar staren.

Niet omdat ze knap is of weinig kleren aan haar lijf heeft of naar me glimlacht.

Maar omdat ze mijn moeder is.